

Opstanding

Ik houd van kerken
gericht op het oosten
met vensters die troosten kunnen
en zeggen: Wacht maar,
straks gaat de zon weer op.

Ik houd van een kerk
waar de kansel uit het midden
iets terzijde is gezet
een plaats om te bidden
een plek om te dromen
van licht dat zal komen-
een huis van gebed.

Ik houd van kerken
gericht op de zon
waar we zien wat we lezen:
het Licht van Pasen,
de dag die begon.

Ds A. Troost.

Dinsdagmiddag kreeg ik een boek in mijn handen met teksten van ds Troost gecombineerd met afbeeldingen van schilderijen van Henk Helmantel. Mijn oog viel op bovenstaand gedicht. Naast dit gedicht staat een schilderij van een grote gotische kerk, heel hoog en licht en prachtig gedetailleerd weergegeven. Het gedicht en die afbeelding hebben mij getroost. Ik vond het dit jaar erg moeilijk om Pasen te vieren. Wat vier je nu als je alleen maar thuis mag blijven? Als het Licht niet over ons opgaat in die donkere kerk in de Paaswake? Als we niet samen uitbundig "halleluja" kunnen zingen. Natuurlijk via een scherm zijn we met elkaar verbonden, maar dat is niet hetzelfde.

Is Pasen meer dan een paasbrunch op een versierde tafel? Niets mis met de paasbrunch, als pastoorsgezin hadden we daar dit jaar de gelegenheid voor. Maar is dat alles?

Onze kerken zijn gericht op het oosten, in onze kerken wachten we op het Licht van de zon, wachten we op een nieuwe dag. En die dag komt, dat Licht schijnt! Zo zeker als onze kerken wachten, zo zeker als wij lezen in de Schrift, zo zeker zal de zon over ons leven opgaan. De nieuwe dag is begonnen!